

Objectiu: Internacionalitzar la cultura catalana

—**D**esprés de vuit anys al capdavant de la Conselleria d'Ensenyament, vostè és nomenat conseller de Cultura. Aquests canvis de ministre no agraden gaire al ciutadà. ¿Com ens explica el seu cas?

—Lògicament, qui hauria de respondre és el president de la Generalitat, que és qui té la facultat per nomenar i per fer cessar consellers. ¿Quins són els motius exactes del meu trasllat de conselleria? La resposta, l'ha de donar ell. Això no obstant, jo no voldria fugir d'estudi. Penso que durant vuit anys al Departament d'Ensenyament s'ha fet una bona feina, suposo que així ho ha entès el president de la Generalitat. Ell ho ha dit públicament i d'alguna manera ho ha ratificat quan m'ha donat una altra conselleria. Crec que és bo que hi hagi canvis. Convé que hi hagi persones que es mirin el panorama amb uns ulls nous, que apliquin projectes més crecscuts i que puguin reconsiderar el que s'estava realitzant per millorar-ho. L'excessiva permanència en una conselleria tan important com Ensenyament, probablement no és el més aconsellable.

Quant al fet que els canvis de conseller no agraden al gran públic, no sé què dir-li. Són força corrents. Així ho ha fet fa poc el govern central i també acostuma a passar en governs d'altres països europeus. És una tàctica que no és incongruent, és una pràctica no extravagant i no estranya a la manera d'entendre la política dels països europeus.

—*Vostè arriba a Cultura i fa un canvi estructural radical de l'organigrama, passa de sis direccions generals a tres. Veure com arriba un conseller i desmunta el que hi havia muntat, també pot no agradar gaire al ciutadà...*

—Cal no simplificar tant. He fet una nova estructura de la Conselleria, que crec que correspon a la funcionalitat del moment actual. Crec que actualment convé fer això, com en un altre moment podria convenir fer una altra cosa. El que no hi ha és una ruptura amb la línia de política cultural. M'honoraria a dir que sóc successor de tres molt bons consellers, Cahner, Rigol i Ferrer. D'altra banda, és un element positiu que cada persona adapti les coses al que entén que és més pràctic i eficaç en cada moment. El fet transcendent no és la reestructuració sinó la continuïtat en la línia política.

Nascut a Tàrraga fa 51 anys, conseller d'Ensenyament des de 1980 i diputat al Parlament des de 1984, Joan Guitart és ara el nou conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Adrià Borrull Mates

El conseller Guitart amb els nous directors generals. D'esquerra a dreta: Miquel Recuin, Xavier Bru de Sala, Guitart i Eduard Carbonell.

—*Ja que vostè ha citat Cahner, Rigol i Ferrer, resulta que vostè és el quart conseller de Cultura en vuit anys. ¿Convergència i Unió no troba la persona adequada?*

—Aquesta no és la situació. Cahner va completar una legislatura sencera i va ser qui va crear la Conselleria, i va emprendre una gran tasca de creació d'infraestructura cultural. Després va ser designat Rigol, que va presentar la dimissió, per decisió pròpia. I l'últim, Ferrer, que ha fet una obra de desplegament cultural important. El president ha pensat que ara convenia que la Conselleria de Cultura tingués una trajectòria diferent, nova i posar-la en mans d'una persona amb una experièn-

cia més llarga en allò que és la tasca de govern, donada la importància que el president atribueix als pròxims quatre anys. Però en cap cas es tracta d'un desmereixement dels ex-consellers Rigol i Ferrer, sinó simplement trobar la persona més adequada en cada moment. Quant als directors generals que han cessat, també tinc el més gran respecte a la feina que han fet. Però en política i sobretot en els càrrecs de de-

signació, sempre cal posar en cada moment la persona que creus que és la més adequada. I això no significa treure mèrits a qui se'n va i posar-los a qui arriba. És simplement una adequació a un moment determinat.

—*En un moment en què el president de la Generalitat marca amb insistència l'objectiu de nacionalitzar el país, Convergència i Unió sembla que com qui res pot prescindir d'Aina Moll, d'Albert Manent i de Max Cahner, tres puntals exemplars del nacionalisme...*

—No és exactament així. En aquest moment Max Cahner és diputat al Parlament de Catalunya, comissari del Teatre Nacional, director de la *Revista de Catalunya*... no crec que ningú

hagi prescindit de Max Cahner. És una persona valuosa, sempre dedicada al foment de la cultura i de la nació catalana i que ho continua demostrant en les responsabilitats que el país li ha atribuït. Quant a Albert Manent, es podria repetir amb diferents característiques una història semblant i estic convençut que la capacitat d'actuació no ha acabat i que farà una molt bona feina. I quant a Aïna Moll, ella mateixa parla de nous projectes. No és una persona que s'acomiadi, seguirà.

Tothom té el seu propi estil. Però voldria recollir tres elements sintètics de cadascun. La voluntat de creació d'infraestructura cultural de Max Cahner, la voluntat de consens i d'aplegar esforços, de Joan Rigol i l'esforç que va esmerçar el conseller Joaquim Ferrer pel desplegament cultural, acostar la cultura a les persones i que fos accessible a tothom. Són tres aspectes no contradictoris i que jo voldria recollir en aquest mandat que ara inicio...

—*A la vista de la reestructuració, es diu que la Conselleria busca fer una cultura més de vitrina, de cara al 1992, que es puguin vendre productes d'alta cultura més que ajudar a relligar el teixit associatiu i de cultura popular que abans mencionava...*

—El meu equip està format per persones de renom, però la nostra intenció és fer una política de creació d'infraestructura cultural per un costat i de provocar una revitalització cultural en bloc, i en cap cas ens plantegem fer una política del que avui se'n diu cultura d'aparador. Això no obstant, l'Olimpiada Cultural pot representar un apa-

rador cultural en algun sentit, la mateixa commemoració del Mil·lenari és en algun aspecte un aparador que oferim de Catalunya i de l'esforç de les institucions... Per tant, hem de fer no tant una cultura d'aparador, que també és positiva, sinó també una política cultural amb base més profunda que no la que a vegades estem obligats a fer.

—*¿Vostè ha aconseguit reunir l'equip de direcció que havia pensat o ha hagut de fer modificacions?*

—Vaig pensar una estructuració i, una vegada feta, vaig establir el perfil de la persona. Al costat de les funcions hi pensava possibles persones que podien desenvolupar-les. I les persones que jo havia imaginat són les que avui estan en els càrrecs designats.

—*¿És cert que algun dels anteriors directors generals es va assabentar del seu cessament a través de la premsa?*

—És possible, Vaig prendre'm el mes d'agost per reflexionar. Vaig acompanyar el president de la Generalitat a l'Uruguai i al Brasil i els darrers dies del viatge van sortir als diaris algunes informacions que s'aproximaven força al que pensava fer. Tan aviat com vaig arribar vaig comunicar-ho, però és possible que alguna persona se n'assebentés abans pels diaris. No és que ningú se n'anés de la llengua, simplement hi ha coses que no es poden mantenir en estricte secret, s'ha de consultar amb altres persones i poden transcendir. Vaig lamentar que sortís primer als diaris, primer perquè jo volia explicar-ho a cadascun i donar els meus arguments, tot i que jo havia dit a tots els directors generals que fins a

mitjan setembre no els podria confirmar la seva permanència ni el seu cessament.

—*¿Aïna Moll va marxar per voluntat pròpia o és que vostè no comptava amb ella?*

—El remeto a la resposta que dóna ella mateixa i que crec que s'ajusta a la realitat. Tinc la més gran consideració per la senyora Moll. Ha fet una feina extraordinària i extraordinàriament eficaç. I és una de les persones a qui hem d'agrair la gran feina realitzada. Però ella mateixa havia explicat en alguna ocasió la seva problemàtica familiar.

Els objectius de govern s'acompleixen posant les persones que poden fer cada cosa en cada moment i de la manera més eficaç.

—*I en la línia de nacionalitzar el país, ¿des del seu Departament de Cultura quina és l'aportació bàsica amb què es pensa contribuir?*

—L'esperit que inspira el president de la Generalitat és el de fer una feina eficaç, ben feta i de contribució a la internacionalització de la nostra cultura. Em proposo complir el programa electoral de Convergència i Unió, que va ser votat majoritàriament pels ciutadans de Catalunya, amb persones que poden ser fidels a les directrius que inspira aquest programa i a les directrius que imposa el president de la Generalitat i el govern. En definitiva, el que podem fer és ser exigents amb nosaltres mateixos, procurar fer sovint un balanç de si el que fem correspon al que s'esperava que féssim i corregir, si s'escau, aquelles coses que no es fessin bé. □

INFORMEU-VOS-EN EN:

COMERCIAL SETABENSE, S. A.

Baixada de l'Estació, 6 - Tel. 227 44 11 - XÀTIVA

 VOLKSWAGEN